

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv. IX. 30.053/2010/7.szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a dr. Petri Bernadett ügyvéd által képviselt **felperesnek**, dr. Fejes Gábor ügyvéd által képviselt **alperes** ellen osztalékelőleg visszafizetése iránt a Fővárosi Bíróságnál 22.G.40.897/2008. szám alatt indult és a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.372/2009/5. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati és az alperes által beadott csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán a 2010. május 25-én tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.372/2009/5. számú ítéletét hatályában fenntartja azzal, hogy az ítélet indokolásából mellőzi, miszerint a tartozásátvállalás jóváhagyásával kapcsolatos jognyilatkozat csak írásban lett volna hatályos.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 920.000 (Kilencszázhuszezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó tényállás szerint a felperest 1991-ben az EKH Kft. alapította, és mint egyedüli részvényes 2001. július 2-án a 3/2001. számú alapítói határozattal elfogadta a felperes 2001. június 30-ai fordulónappal készített közbenső mérlegét 168,129.000 Ft mérleg-főösszeggel, és 43,238.000 Ft mérleg szerinti eredménnyel, a 4/2001. számú alapítói határozattal pedig 43,238.000 Ft osztalékelőleg kifizetéséről döntött. Az összeget a felperes 2001. július 6-án utalta át az alperes jogelődjének.

A felperes 2001. július 3-án megállapodott a VNU B L Rt-vel 94,690.000 Ft pénzeszköz végleges átadásáról, amelynek teljesítésére 2001. július 4-én került sor.

Az EKH Kft. a 2001. július 5-én kötött részvény-adásvételi szerződéssel eladta a felperes által kibocsátott valamennyi részvényt az S Ltd-nek. A szerződés 4.1. pontja szerint e szerződés akkor lép hatályba, amikor a vételár az eladó számláján jóváírásra kerül. Kikötötték továbbá, hogy az eladó a vételár jóváírását követő öt munkanapon belül köteles a forgatmánnyal ellátott részvényeket a vevőnek átadni, a vevőt e naptól illették, illetőleg terheltek a részvényekkel kapcsolatos jogok és kötelezettségek. A vevő a szerződés 6.12. pontjában kijelentette, hogy tudomással bír a 2001. június 30-ai közbenső mérleg alapján 43,238.295 Ft osztalékelőleg kifizetéséről, továbbá a 94,690.000 Ft pénzeszköz végleges átadásának teljesítéséről. Vállalta, hogy a 2001-es üzleti év beszámolójának elfogadásakor a fenti osztalékelőleg kifizetését megszavazza, ha pedig a társaság tevékenysége az osztalékelőleg visszafizetését tenné indokolttá, azt a "társaság részéről a saját forrásból visszafizeti és e tekintetben az Eladóval szemben megtérítési igényt nem támaszt." A szerződés 4.1. pontjában írtak ellenére a vevő 2001. július 5-én került a részvénykönyvbe bejegyzésre, függetlenül attól, hogy a vételár átutalására ekkor még nem került sor.

A felperes 2002. május 23-án készítette el a 2001. évi mérlegét, amely 34,652.000 Ft veszteséget mutatott. A mérleg kiegészítő mellékletében rögzítésre került, hogy "2001.július 5-én 43,238.000 Ft osztalékelőleg kifizetése történt, amelynek jogszerűsége vitatott."

A könyvvizsgáló 2003. június 25-én a társaság 2002. december 31-ei éves beszámolójáról készült jelentésében kérte, hogy a társaság alapítója felé a felperes a 2001. évi osztalékelőleg visszafizetéséhez szükséges előterjesztést tegye meg.

A felperes a keresetében kérte kötelezni az alperest az alperes jogelődje által felvett 43,238.295 Ft osztalékelőleg és kamatai visszafizetésére. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperesi jogelőd az osztalékelőleg kifizetésének időpontjában már nem volt a felperes részvényese, ezért azt jogosulatlanul vette fel, így azt a Ptk. 361. §-ának (1) bekezdése szerint jogalap nélküli gazdagodás címén köteles visszafizetni.

A keresetét másodlagosan arra alapította, hogy az osztalékelőleg kifizetése a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (1997. évi Gt.) 226. §-ának megsértésével történt. A közbenső mérleg alapján nem volt valószínűsíthető, hogy utóbb az éves osztalék kifizetésére az 1997. évi Gt. 225. §-ában foglaltak szerint sor kerülhet. A végleges pénzeszköz átadásáról szóló ügylet ugyanis azzal a következménnyel járt, hogy megalapozatlanná tette a

közbenső mérlegben kimutatott adózott eredményt az osztalék kifizetésének időpontjára.

Állítása szerint az osztalékelőleg kifizetése az 1997. évi Gt. 226. §-ának (2) bekezdésébe is ütközött, mivel az alperesi jogelőd mint részvényes nem vállalta annak visszafizetését, a szerződés 6.12. pontja pedig nem értelmezhető akként, hogy a vevő a visszafizetésre vonatkozó kötelezettséget vállalt volna. Osztalékelőleg visszafizetésére vonatkozó tartozás átvállalásának egyébként sincs helye, továbbá ahhoz a felperes mint jogosult nem járult hozzá. Hivatkozott arra, hogy az alperesnek az 1997. évi Gt. 226. §-ának (3) bekezdésében megkívánt jóhiszeműsége sem állt fenn; végül arra, hogy a 2001. évi mérleg alapján az adott évre osztalék fizetésére nem volt lehetőség, ezért az alperes által felvett osztalékelőleg visszajár.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy a jogelődje az osztalékelőleg kifizetéséről szóló határozat meghozatalakor részvényes volt, továbbá, hogy a közbenső mérleg alapján annak kifizetésére lehetőség volt. A kifizetésről a részvények új tulajdonosa tájékoztatást kapott. A 2001. július 4-én teljesített végleges pénzeszköz átadásnak e szempontból nem volt jogi jelentősége.

Hivatkozott arra, hogy a szerződés 6.12. pontjában a vevő részéről tartozásátvállalás történt, azt jogszabály nem tiltja, arról a felperes tudott és ráutaló magatartással hozzá is járult.

Végül előadta, hogy végig jóhiszeműen járt el, rosszhiszeműségét a felperes nem tudta bizonyítani.

Az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság 35.G.40.288/2005/12. számú ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a 13.Gf.40.378/2006/6. számú végzésével; utóbb a Fővárosi Bíróság 35.G.40.217/2007/11. számú részítéletét a 13.Gf.40.101/2008/4. számú végzésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot mindkét esetben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság a 22.G.40.897/2008/11. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezése folytán hozott 13.Gf.40.372/2009/5. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Nem fogadta el a felperes jogi álláspontját, miszerint az alperesi jogelőd nem tarthatott igényt az osztalékelőleg kifizetésére, mivel annak kiutalásakor már nem volt a felperes részvényese, így a részvényesi jogokat sem gyakorolhatta. Megítélése szerint az osztalékelőleg fizetéséről a részvénytársaság közgyűlése határoz, e döntés időpontjában konkretizálódik a részvényes osztalékelőleghez

való joga, a kifizetés tényleges időpontja e szempontból már bír jogi jelentőséggel. Az osztalékelőleg a közgyűlési határozat meghozatala időpontjában részvényes alperesi jogelődöt illetve meg függetlenül attól, hogy az összeg kiutalásakor már nem volt részvényese a társaságnak.

Kifejtette, hogy az 1997. évi Gt. 226. §-ának (1) bekezdése értelmében osztalékelőleg fizetésének nem volt jogi akadálya. Az alapító által elfogadott - a számviteli törvény szabályai szerint készített - közbenső mérleg alapján valószínűsíthető volt, hogy utóbb az éves osztalék kifizetésének az 1997. évi Gt. 225. §-ában foglaltak szerint nem lesz akadálya. Az osztalékelőleg fizetése feltételeinek az erről szóló határozat meghozatalának időpontjában kell fennállniuk. Az ezt követő jogügyletek nem bírnak jelentőséggel.

Az 1997. évi Gt. 226. §-ának (2) bekezdése alapján az (1) bekezdés szerinti osztalékelőleg kifizetésének feltétele, hogy a részvényesek vállalják annak visszafizetését, ha annak feltételei bekövetkeznek, amely nyilatkozatnak a kifizetést, nem pedig a határozat meghozatalát megelőzően kell rendelkezésre állnia. A perbeli esetben a visszafizetési kötelezettséget az alperes részvényeit megvásárló vevő a szerződés szerint átvállalta.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az 1997. évi Gt. 226. §-a (2) bekezdésében foglaltak megsértésére a felperes egyébként sem hivatkozhatott. Az osztalékelőleg kifizetéséhez szükséges törvényi feltételek vizsgálata a felperes kötelezettsége volt, ennek elmulasztása részéről olyan felróható magatartásnak minősül, amelyre a Ptk. 4. §-ának (4) bekezdése szerint előnyök szerzése végett nem hivatkozhat.

A szerződés 6.12. pontjának értelmezése kérdésében mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával, miszerint az átvállalt összeg kifizetését a vevő nem a felperes, hanem a saját vagyona terhére vállalta. Annak sem látta jogi akadályát, hogy a vevő az osztalékelőleg visszafizetése iránti igényt átvállalja, annak összege maximum a folyósított osztalékelőleg összegében volt meghatározva. Álláspontja szerint azonban a felperes a tartozásátvállaláshoz való hozzájárulását az 1997. évi Gt. 7. §-ának (1) bekezdése szerint csak írásban vagy más bizonyítható módon hozhatta volna a szerződő felek tudomására, amire a perbeli esetben nem került sor, így a vevő nem lépett a kötelemben az alperes helyébe. Az 1997. évi Gt. 226. §-ának (3) bekezdése szerint azonban a részvényes a jóhiszeműen felvett osztalékelőleg visszafizetésére nem kötelezhető. Az alperes rosszhiszeműsége - figyelemmel az E U T 77/1991/EGK irányelvére is - nem állapítható meg, így az alperest visszafizetési kötelezettség nem terheli.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte.

A másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést az 1997. évi Gt. perbeli időben hatályos 226. §-ának (1), (2) és (3) bekezdésében, a 198. §-ának (2) bekezdésében, a 220. §-ának (1) bekezdésében, a Ptk. 338/B. §-ának (1) - (3) bekezdésében, a 361. §-ának (1) bekezdésében, az 1996. évi CXL. törvény 3. §-a (2) bekezdésének 43. pontjában, a Pp. 206. §-ában, valamint a Legfelsőbb Bíróság 1/2000. PJE számú határozatában foglaltak megsértésében jelölte meg.

Előadta, hogy osztalékelőleg csak a részvény mindenkori birtokosát illeti meg, a részvényesi jogok oszthatatlanok, így tilos az egyes jogok részleges átruházása. Osztalékelőleg nem volt kifizethető olyan személynek, aki a kifizetés időpontjában már nem volt az részvénytársaság részvényese. Ekként foglalt állást a Legfelsőbb Bíróság a BH 1993/180.szám alatt közzétett, továbbá a Gf.I.31.608/2000/5. számú, valamint a Gfv.X.31.614/1998/10. sorszámu eseti döntéseiben is.

Másodlagosan az 1997. évi Gt. 226. §-ának megsértésére hivatkozott. Álláspontja szerint az osztalékelőleg kifizetésének egyetlen feltétele sem állt fenn. A közbenső mérleg alapján nem lehetett feltételezni, hogy az év végén osztalék fizetésének nem lesz akadálya, mivel a 2001. június 30-ai fordulónapra készült közbenső mérleg is negatív eredménytartalékot mutatott, a veszteség utóbb tovább növekedett. Ez a közbenső mérleg egyébként sem felelt meg a számviteli törvény szabálya szerinti készített mérlegnek, mivel sértette a 2000. év C. törvény 15. §-ának (8) bekezdésében írt óvatosság elvét.

A 94,960.000 Ft végleges pénzeszköz átadás társasági adófizetési kötelezettséggel jár, így ez után céltartalékot kellett volna képezni, ennek hiánya nyilvánvalóvá tette, hogy a 2001. június 30-ai mérlegadatok nem valósak. Ezt a kérdést az eljáró bíróságok nem vizsgálták.

Hangsúlyozta, osztalékelőleg fizetésére csak akkor kerülhetett volna sor, ha a részvényesek vállalják annak visszafizetését, az alperesi jogelőd pedig ilyen nyilatkozatot nem tett.

Más személy ilyen jellegű vállalása hatálytalan, egyébként létre nem jött tartozás átvállalására nem is kerülhetett sor. Amikor az "átvállaló" még a tartozás létrejöttében is bizonytalan, nem lehet szó tartozás átvállalásáról. A felperes tehát az osztalékelőleget felvevő alperestől követelheti vissza az átvett összeget. Tekintve, hogy a felperes az 1997. évi Gt. 7. §-ának (1) bekezdésében írt alaki követelményeknek megfelelő hozzájáruló nyilatkozatot nem tett, hiányzik az 1997. évi Gt. 226. §-ának (2) bekezdése szerinti

feltétel, így az osztalékelőleget az alperesnek mint jogutódnak kell visszafizetnie.

Állította, hogy a részvény adásvételi szerződés 6.12. pontjában írt kikötés nem elírás, hanem a szerződő felek szerződési akaratával megegyező megállapodás.

Vitatta a másodfokú bíróság megállapítását, miszerint az alperes a jóhiszeműen felvett osztalék visszafizetésére nem kötelezhető. Az alperes jogelődje a felperes egyszemélyes tulajdonosa volt, a felperes vagyona felett korlátlan döntési joggal rendelkezett, a 2001. június 30-ai mérleget elfogadó alapító határozatot az alperes jogelődjének ügyvezetője írta alá, és ő írta alá a VNU Rt. részéről a pénzeszköz végleges átadásáról szóló szerződést is.

Az osztalékelőleg átutalására 2001. július 6-án került sor, azonban az igazgatóság tagjai már lemondtak, így olyan személyek intézkedtek az átutalásról, akik a felperes bankszámlája felett már rendelkezési jogot nem gyakorolhattak.

Az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, a másodfokú ítélet indokolásának azt a megállapítását sérelmezve, hogy a felperes érvényes hozzájárulásának hiányában tartozásátvállalás nem jött létre az alperes és a vevő között. Az indokolás e részét kérte megváltoztatni és megállapítani, hogy a tartozásátvállaláshoz való hozzájárulásra nem a Gt. 7. §-ának (1) bekezdése, hanem a Ptk. rendelkezései az irányadók, miszerint a felperes a hozzájárulását ráutaló magatartással is kifejezhette, illetőleg ki is fejezte, ezért a tartozásátvállalás folytán a S Ltd. az alperes helyébe lépett, a felperes az igényét vele szemben érvényesítheti.

Egyebekben a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felperes a 6. sorszámú beadványában megismételte a perben általa már korábban előadottakat.

-.-.-

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a felülvizsgálati és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül és megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem nem, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem alapos az alább kifejtettek szerint.

Felperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperes jogelődje 2005. július 6-án az osztalékelőleg felvételére nem volt jogosult, mert 2005. július 5-én törölték a részvénykönyvből (osztalékszkelvénnyel nem rendelkezett), a részvényesi jogokat pedig csak mint részvényes részvényesi minőségének igazolásával gyakorolhatja.

A perben az alperes létesítő okirata csatolásra került, amely az osztalékelőlegre, annak kifizetésére vonatkozóan semmilyen rendelkezést nem tartalmazott. Az osztalék kifizetése vonatkozásában pedig azt tartalmazta, hogy az egyedüli részvényes dönt az éves mérleg elfogadása után a nyereség felhasználásának módjáról és összegéről. Az osztalék a kizárólagos részvénytulajdonost illeti meg. Így tehát az 1997. évi Gt. 2001. júliusában hatályos rendelkezései alapján kellett a fenti jogkérdést megítélni.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint az 1997. évi Gt. vonatkozó szabályaiból az következik, hogy az osztalékelőleg annak a részvényesnek jár, aki az osztalékelőleg kifizetéséről hozott társasági döntés napján a társaság részvényese.

Nem vitásan részvényesi jog az osztalékhoz, osztalékelőleghez fűződő jog, mely a részvényt illeti meg, ha annak törvényes feltételei fennállnak. A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint az osztalékelőleghez fűződő részvényesi jog a döntés meghozatalakor fixálódik. A 4/2001. számú alapítói határozat meghatározta a kifizetendő osztalékelőleg összegét, és bár abban tételesen nem szerepel, de egyértelmű, hogy annak felvételére az alperesi jogelődöt mint alapítót jogosította fel. Az adott tényállás mellett a döntés "technikai végrehajtására" pár nappal később került sor, de az időközben bekövetkezett részvényátruházás ténye az osztalékelőleg felvételére jogosult személyét nem változtatta meg. A részvényesi joggyakorlás a későbbi kifizetéstől függetlenül az alapítói döntés meghozatalakor történt.

Az adott ügyben annak vizsgálata, hogy a döntés időpontjában ki tekintendő részvényesnek, ki rendelkezik a névre szóló, megfelelő forgatmánnyal ellátott okirati formában előállított részvényekkel és ki szerepel a felperes részvénykönyvében nem volt vitatott, e személy az alperesi jogelőd volt, tehát ő volt jogosult az osztalékelőleg felvételére.

A fenti jogértelmezést támasztják alá egyébként az adott ügyben nem irányadó, a 2006. évi IV. törvény 220. §-ának (1) bekezdésében írtak is.

Felperes a felülvizsgálati kérelmében (de a fellebbezésében is) hivatkozott arra, hogy a felperes igazgatósági tagjai 2001. július 5-én tisztségükről lemondtak, így a felperes bankszámlája felett július 6-án rendelkezési jogot nem gyakorolhattak, amikor az átutalást elektronikus úton megindították. Az, hogy a felperes igazgatóságának tagjai a fenti időponttal lemondtak, nem került igazolásra, nevezettek a cégjegyzék szerint 2001. október 1-jéig az igazgatósági tagsági tisztséget betöltötték, jelen perben a cégjegyzék adataival szemben ellenbizonyításra nem kerülhetett sor. A cég jóhiszemű harmadik személyekkel szemben nem hivatkozhat arra, hogy az általa bejelentett, a cégjegyzékbe bejegyzett tény nem felel meg a valóságnak (1997. évi CXIV. törvény 10. §-ának (3)

bekezdése). Figyelemmel a részvények egy nappal korábbi eladására, az alperesi jogelőd ekkor már harmadik személynek tekintendő. Egyébként a bank tájékoztatása szerint olyan személyek is intézkedhettek az átutalásról, akik, legalábbis a cégjegyzék adatai szerint, nem voltak az igazgatóság tagjai.

Felperes felülvizsgálati kérelmében másodlagosan arra hivatkozott, hogy az osztalékelőleg kifizetésének feltételei nem álltak fenn a 2001. június 30-ai közbenső mérleg alapján, mivel a közbenső mérleg sértette a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény rendelkezéseit. Evonatkozásban a Legfelsőbb Bíróság arra mutat rá, hogy felperes a fellebbezésében még azt az álláspontot foglalta el, hogy a közbenső mérleg formálisan még nyereséget mutatott, csak az azt követően kötött és teljesített végleges pénzeszköz átadás rontotta le a felperesi társaság eredményét. A másodfokú bíróság a Pp. előírásai szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, így nem kellett állást foglalnia a fenti érvelés helytállósága tárgyában, ezért a felperes felülvizsgálati kérelme a fenti kérdésben érdemben nem volt vizsgálható. Azt pedig helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a közbenső mérleg elfogadását követően történtek nem befolyásolhatják azt, hogy az osztalékelőleg kifizetésének feltételei fennállnak-e, mert azt a határozathozatal idejéig bekövetkezett tények alapján kell vizsgálni.

Felperes hivatkozott arra is, hogy az osztalékelőleg kifizetésére azért sem kerülhetett volna sor jogszerűen, mert az alperesi jogelőd nem nyilatkozott az osztalékelőleg visszafizetésének vállalásáról, ha annak feltételei bekövetkeznek. A felülvizsgálati kérelem, illetve csatlakozó felülvizsgálati kérelem nem érintette azt a másodfokú bírósági álláspontot, hogy e nyilatkozat megtétele nem az alapítói határozat meghozatalának, hanem az osztalékelőleg kifizetésének feltétele. Ezért a Legfelsőbb Bíróságnak abból kellett kiindulnia, hogy a kifizetésnek volt a feltétele a fenti tartalmú alperesi nyilatkozat. A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint ennek a felperes felé tett nyilatkozatnak kellett volna lennie, amit az 1997. évi Gt. 7. §-ának (1) bekezdése szerint írásban vagy más bizonyítható módon kellett volna a felperes tudomására hozni. Ez elmaradt, ugyanakkor a felperes volt és jelenlegi egyedüli részvényese úgy ítélte meg, hogy a részvény adásvételi szerződésben tett nyilatkozat ezt pótolja. A felperesnek lett volna jogszabályban előírt kötelezettsége, hogy a törvényi feltétel teljesülését vizsgálja és ha úgy ítéli meg, hogy a szükséges jognyilatkozat hiányzik, a kifizetést ne teljesítse. E felperesi magatartás a felperesnek felróható magatartásnak minősül, ahogy arra a másodfokú bíróság helyesen utalt.

Ezt követően vizsgálni volt szükséges, hogy a felperes visszakövetelheti-e az alperestől a kifizetett osztalékelőleget. Az

1997. évi Gt. 226. §-ának (3) bekezdése értelmében nem vitásan a jóhiszeműen felvett osztalékelőleg visszafizetésére a részvényes nem kötelezhető. A részvényes jó vagy rosszhiszeműsége azonban csak akkor vizsgálható, vizsgálandó, ha a részvényes által vállalt visszafizetési kötelezettség érvényesítésére a később elfogadott éves beszámoló alapján nem került sor. Ha ugyanis megállapítást nyer a mérleg elfogadásakor az, hogy osztalék nem fizethető, az osztalékelőleg a részvényes jó vagy rosszhiszeműségétől függetlenül visszafizetendő. Ellenkező jogértelmezés mellett értelmetlen lenne, annak előírása, hogy az osztalékelőleg kifizetése előtt a részvényesnek az 1997. évi Gt. 226. §-ának (2) bekezdése szerinti vállalatot kell tennie.

Az alperesi jogelődöt tehát az osztalékelőleg visszafizetésének kötelezettsége terhelte volna, ha a Sherbrooke Ltd-vel kötött részvény adásvételi szerződésben a szerződő felek másként nem rendelkeznek. Ezt a szerződéses rendelkezést a perben eljáró bíróságok egyezően helyesen értelmezték, az általuk felhozott érveket a Legfelsőbb Bíróság megismételni nem kívánja.

A perbeli esetben a Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint tartozásátvállalásra került sor, és annak törvényes feltételei fennálltak. Az átvállalt tartozás nagysága ismert volt, annak maximuma a felvett osztalékelőleggel egyezett meg. Épp a felperes érvelt akként, hogy a részvények átruházásakor már egyértelmű volt, hogy osztalékfizetésre nem kerülhet sor, így a felperes nem hivatkozhat arra, hogy a tartozásátvállalásra annak időpontjában nem létező követelés tekintetében került sor.

Ezt követően vizsgálandó volt, hogy a felperestől a S Ltd. kérte-e a tartozás átvállalásához a hozzájárulást. Tekintve, hogy a felperes egyedüli részvényese a S Ltd. az - ellenkező bizonyítás hiányában - megadottnak tekintendő. A Legfelsőbb Bíróság nem osztja a másodfokú bíróság azon álláspontját, hogy a hozzájárulás csak írásban lett volna megtehető, figyelemmel az 1997. évi Gt. 7. §-ának (1) bekezdésében írtakra. Az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében helyesen hivatkozott arra, hogy a tartozásátvállalás jóváhagyásával kapcsolatos jognyilatkozatot az 1997. évi Gt. nem szabályozza, így a hivatkozott rendelkezésben szereplő előírás nem irányadó, hanem az 1997. évi Gt. 9. §-ának (2) bekezdése folytán a Ptk. szabályai szerint kellett a fenti kérdést vizsgálni, a Ptk. szabályai pedig lehetővé teszik, hogy a hozzájárulást ráutaló magatartással tegye meg a jogosult. Így a Legfelsőbb Bíróság a másodfokú bíróság ítélete indokolásának erre vonatkozó részét módosította.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a rendelkező rész szerinti döntését a Pp. 275. §-ának (3) és (4) bekezdése alkalmazásával hozta meg.

A felperes felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles az alperesnek a felülvizsgálati eljárással felmerült perköltségét megtéríteni. Az alperes felülvizsgálati perköltsége a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a/ és b/ pontja, valamint (5) bekezdése szerint felszámítható az ÁFA-t is tartalmazó, ügyvédi munkadíjat foglalja magában, amely tartalmazza a csatlakozó felülvizsgálati kérelemmel kapcsolatos ügyvédi munkadíjat is, továbbá az alperes által a csatlakozó felülvizsgálati kérelemre lerótt 8.000 Ft összegű illetékköltséget.

Budapest, 2010.május 25.

**Dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. előadó bíró,
Dr. Török Judit s.k. bíró**

A kiadmány hitelül:

(PBné)